

JUHÁSZ ANIKÓ

A megvilágítás

*a határokra hullott. Két elektron,
két tenyér. Az egyik fémekben á-
ramlás, a másik egyszerűbb: össze-
forduláskereső – mondaná Freud, ha
álmában egy csónak útra kelne,
s vizeknek tenyérnyi ágain zöld
fényű szigetekre lelne, mert a
zöld – míg holtakon nem látod –
mégis egyszerű; fa, fű, lombkorona
ő, s csak ecsettel hozzáigazítva a
pirosabb nedű, a vér, a század
masszív szégyenfoltja... S ki tudja –
vajon ő a fényesebb terű, gyors
elektronbálna avagy nem több mint
repedt partra vetett, élni vágó potyka?*

Trambulin

*„Igen, Jaromil halála eleven volt.”
(Milan Kundera)*

*Igyekezett homloka fölé, igyekezett
a szégyen fölé, igyekezett az el-
érhetőség fölé, s látta magát a
lépések utcáin albumba csukódni.
Hozzáért a kéz, hozzányúlt a
ház, ráhangolódott a törzs,
s megözevgyültek mögötte a szem
félleg kilendült lombjai. Hosszasan
aprózódott a haj, hosszasan készült
rá a föld, hosszasan nyúlt maga
mögé a pillanat mint elhagyhatatlan
trambulin, s ott feküdt, mint
nyelvünkön az ég, két fa közé csip-
pentve a téli délután, nem mondta:
hó, nem mondta: gőz, még azt se böffentette
tán: mi újság – újra kocka, kő –,
fű, netán ledérebbszőröm, esetleg
orr vagy más apropó okán: orángután?*

Mozgások

*Szemben a vegetáló kisebbséggel
más limesek tágulni kezdtek. Az
ének vadul csörtetett, a Nap
aranyfűgáin dolgozott tovább,
s a késeket az áldozat is
szemlélgetni kezdte... Közben
arra gondolt, holt nyelv a
latin s holtak nyelve a béke
mint adattár, s lassan szám-
lálni kéne a meglévő percekét.*

